

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

Yeni İsa !

*Of ne müthiş
ağrı yarabbi*

Hakkı var, dün kırda yal-
kalandığı soğuk algınlığı
ona tahammül edilmez
ağrılarla hücum etti.

Lâkin yalnız bir kaşe

GRİPİN

alarak bu ıstırapı geçirmeğe
muvaffak oldu.

İcabında günde üç kaşe alınabilir

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DiŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DiŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır
ve diş etlerini kuvvetlendirir

**SEVİMLİLİK; GÜZEL-
LİĞİN FEVKİNDEDİR...**

... Bugün, bütün kadınlar, yüz tuvaleti sayesinde
güzel görünebilirler. Fakat, en makbul olanlar,
tabii güzellikte görünenlerdir.

Yüzünüze ağır bir makyaj halini veren adi bir
pudra kullanacağınız yerde Yüzünüzü bütün
hututu ile meydana çıkaran COTY pudrasını isti-
mal ediniz.

COTY pudrası, gayet incedir ve sonderece yapı-
şır. Renkleri o kadar cazip ve tabiidir ki bu
pudra sayesinde makyajlı görüneceğiniz yerde
yüzünüzde daima ilkbaharın gençliğini hisede-
ceksiniz.

Hakikî sıhhat ve gençlik miyarı

COTY PUDRASİ

Genç kadınların ve genç kızların pudrasıdır.

COTY

MEŞHUR FRANSIZ MARKASI

Perşembe

6 Birinciteşrin
1938

No. 248

AKBABA

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon:

221295

Sayısı:

10 Kr.

Çemberlayn Cenaplarına

Ekselans,

Yetmiş yaşınıza rağmen bir sulh güvercini çevikliğile Londradan Almanyaya uçuşunuza teşekkürler ederiz. Sizin kırdığınız bu sulh rekoru karşısında Lindberginki pek sönük kalır. O Bahrimuhiti aşmakla yalnız kendi şöhretini kurtardı, sizse bütün dünya sulhunu!

Tehlikenin yakınlaştığını hissettiğiniz zaman emsalsiz kiyasetinizle bulduğunuz tedbir takdirlere şayandır. Düşündünüz ki: Bu sulh rekorundan evvel İngiliz kibir ve gururunu kırmak lâzım. Çünkü Almanyayı, ancak Almanyada ikna etmek mümkündü. Ananevi soğukkanlılığı bir tarafa bıraktınız ve hemen bir tayyareye atladınız. Tansiyonunuz, yüksek irtifalarda tazyik düşüklüğü, İngiltereyi kaplıyan sis, şimdiye kadar hiç tayyareye binmemiş olmanız ve nihayet böyle bir ziyaret için kaç atlı bir saltanat arabası lâzım olduğu meselesi... Hepsini, hepsini bir tarafa attınız, sisli, yağmurlu bir sonbahar havasında yalnız paraşüt değil, şemsiye bile almadan yola çıktınız.

Daha ne yapabildiniz ekselâns, dünya sulhunu muhafaza için daha ne yapabildiniz? Vakıa bunları ne Südetlerin sudan hatırı, ne de Çek kadınlarının göz yaşları için değil, Taymis kenarındaki dostlarınızın sütlü kahvelerini rahat içmeleri ve uzun zaman sevgili koşu atlarını görmekten mahrum kalmamaları için yaptınız. Olsun, bu sayede dünya sulhu kurtuldu ya, kâfi! Ya maazallah şu sırada Britanya adasının keyfi yerinde olmasa halimiz neye varırdı?

O zaman bir işaretinizle dominyonlarınız ayaklanacak ve Büyük Britanya imparatorluğu harbe girecekti. Yani Avustralyalılar, Yeni Zelandlılar,

— Çocuklar, bu sene için erken açılacakmış diye bizi zorla Adadan indirdiler...

— Mektepler mi?..

— Hayır! Sinemalar!..

Hindliler... Hasılı tebaanız olan bütün ırklar ve bir mikdar da halisüddem İngiliz...

Dünyayı böyle bir âfetten kurtarmak için gözleri aklıktan dönmüş Alman kartalına gık dedikçe su, gak dedikçe et vermek sizin siyasetinizdir. Fakat bir gün, hikâyede olduğu gibi, baldırınızdan bir parçayı kesip vermek icap ederse... Hayır, hayır, bunu düşünmiyelim. Beşeriyet bir hazım müddetince sulha kavuştu ve siz cidden Nobel sulh mükâfatına lâyıksınız!

Hepimiz namına binlerce teşekkürler, ekselâns!

Orhan Seyfi Orhon

SALAMONLA HIRSIZ

Bir gece Salamon'un dükkânına hırsız girmiş, kasayı zorluyordu. Dükkânın üstünde yatmakta olan Salamon gürültüyü duydu, elinde bir rövelver olduğu halde hırsızı karşılayıp bağırdı:

— Eller yukarı!. Yoksam yakarım!

Hırsız Salamonu tanıyordu. Kemali sükûnetle:

— Rövelvere otuz lira veririm.

Diyince Salamon silâhı herife uzattı:

— Al, verdim yitti! dedi.

Tefrika No. 4

OPERET 3 PERDE

Yazan: FİSKE

Reşit — Müsaade edin, izah edeyim!

Feriha Tevfik — İstemiyorum, diyorum.

Reşit — Sinirlenmeyin, hani bunlar...

Feriha Tevfik — İstemiyorum diyorum size... (Masaya yaklaşır) Ne alacaktım? (Masanın üstündeki resmi görür).

Vasfi Rıza — Bu da kim oluyor? Tanıyor musun?

Hazım — Yo... Sen tanıdın?

Feriha Tevfik — (Resmi alır) Benim resmim.

Reşit — Yapmayın Allah aşkına!

Feriha Tevfik — (Resmi parça parça eder) Bu sizin gibilere lâyük değil...

Reşit — Yalvarırım, yapmayın...

Feriha Tevfik — Lâyık olan bu! (Parçalarını yüzüne fırlatıp kapıdan çıkmak üzere döner. Reşit karşılamak ister. Hazımla Vasfi Rıza kollarından yakalarlar. Feriha Tevfik çıkar).

Reşit — (Hazımla Vasfi Rızanın kollarına kendini bırakarak) Ah, gitti!

REŞİT (Yalnız)

Elimden kaçırdım Sarışın Sunamı!

(Vasfi Rızaya hitaben)

Sana mı darıldı acaba bana mı?

Vasfi Rıza — Bana değil!

REŞİT (Yalnız)

Elimden uçurdum biricik Sunamı!

(Hazıma hitaben)

Sana mı darıldı acaba bana mı?

Hazım — Bana değil!

[Koro heyeti. Kızlar, hastabakıcı kıyafetindedir.]

KORO

Elimden kaçırdım Sarışın Sunamı!

Sana mı darıldı acaba bana mı?

Elimden uçurdum biricik Sunamı!

Sana mı darıldı acaba bana mı?

VASFİ RIZA (Tekrar eder)

Sana mı darıldı acaba bana mı?

HAZIM (Tekrar eder)

Bana mı darıldı, acaba sana mı?

VASFİ RIZA (Kızlara işaret ederek)

Sana mı? Bana mı? Buna mı? Şuna mı?

HAZIM (Kızlara işaret ederek)

Bana mı? Sana mı? Şuna mı? Buna mı?

Talât — (İçeri girer) Bu ne gürültü? Ne rezalet? Burası hastahane değil, timarhane olmuş. (Kızlara) Haydi koğuşlarınıza bakayım, hastalarınızın başucuna. (Kızlar çıkar. Baş asistana) Sen dur. (Vasfi Rıza ile Hazıma) Siz de gitmeyin durun.

Talât — (Hazımla Vasfi Rızaya) Siz hemen odalarınıza gidin! (Reşide) Sen de bekleme odasında iki bayan var, anları buraya getir!

Reşit — Başüstüne! (Sağ taraftan çıkmak üzere yürür. Vasfi Rıza arkasından çıkmak ister.)

Reşit — (Sol taraftaki kapıyı göstererek) Hayır, bu tarafa! (Hazım arkasından gitmek ister.)

Talât — (Sol taraftaki kapıyı göstererek) Hayır, sen de bu tarafa!

(Hepsi çıkar. Talât masaya oturur, zile basar.)

Hademe — Buyurun efendüm?

Reşit — Şimdi iki bayan içeri girecek. Onlar girdikten sonra kimseyi odaya sokma!

Hademe — Sohman efendüm!

Talât — Haydi bakayım!

(Hademe bir adım attıktan sonra bir şey hatırlıyarak döner.)

Hademe — Bir şey sorabilür müyüm?

Talât — Çabuk sor!

Hademe — Hani gan gıyafetine girmiş iki maskara herif var ya?

Talât — Ey, var!

Hademe — Şayet onlar da içeri girmeğe galkarlarsa sohmayım mı?

Talât — Sokmıyacaksın! Sakın ha!

Hademe — Onlara dohunmak yasağ dedüler de ondan soruyon!

Talât — Asıl onları sokmıyacaksın!

Hademe — Peki, girmeye neye galkarlarsa imüklerine basıverün!

Talât — Şiddete lüzum yok, tatlılıkla!

Hademe — Onlar lât anlamieler ki. Temin (Bana varı mısın?) diye ikisi birden boynuma sarılıverdi. Yahamı ellerinden güç gurtardım!

Talât — Ziyamı yok, onlar hasta!

Hademe — Onların hastalığının ne çeşüt olduğunu biliyon, biliyon em-

me, hemd olsun o kötü huydan bende yoh!

Talât — Haydi, çok söylenme, dediklerimi yap!

Hademe — Baş üstüne! (Selâm verip çıkar. Biraz sonra kapı vurulur.)

Talât — Giriniz! (Bayan Karabet Atmaciyanla, Bayan Necdet Gülten girer.)

Talât — Buyurunuz, oturunuz! (Oturlar.)

Bedia Ştatzer — (Bayan Karabet Atmaciyan) Ah, toktor, hâlâ vesvesem zail olmoor. Kocam ilen yüzbeyüz görüşmeyeceğim?

Talât — Görüşeceksiniz ama şimdi değil.

Şevkiye — (Bayan Necdet Gülten) Ben de kocamı göremiyecek miyim doktor? Öyle merak ediyorum ki...

Talât — Merak etmeyin, siz de görüşeceksiniz. Ama, bir parça sabredin!

Bedia — Toğru söyleyin, hayatı tehlikede değil?

Talât — Hayır, canım, tehlikesi falan yok! İkisi de sıhhatte, ikisi de sapasağlam! Hattâ keyifleri, neşeleri yerinde!

Şevkiye — Neye konuşamıyoruz öyle ise?

Talât — Konuşacaksınız. Fakat evvelâ benim sizinle konuşmam icap ediyor. Kocalarınız (kadınlaşma) hastalığına yakalandı. Şimdi ikisi de kendisini kadın zannediyor. Kadın elbisesi giyiyorlar. Kadın gibi süsleniyorlar. Hattâ kocaya varmak istiyorlar?

Şevkiye — Ne? Benden ayrılmak mı istiyor?

Talât — Evet!

Şevkiye — Ne haddine... Onun öyle bir ağzının payını veririm ki, mum eder de şamdana dikerim!

Talât — Öyle demeyin, şimdi onlar hastadır!

Bedia — Nasıl, nasıl? Şimdi Karabet kendini kanı sanoor? Sakalından, bıyığından utanmoor?

Talât — Canım, onlar hasta diyorum, anlamıyor musunuz?

(Arkası var)

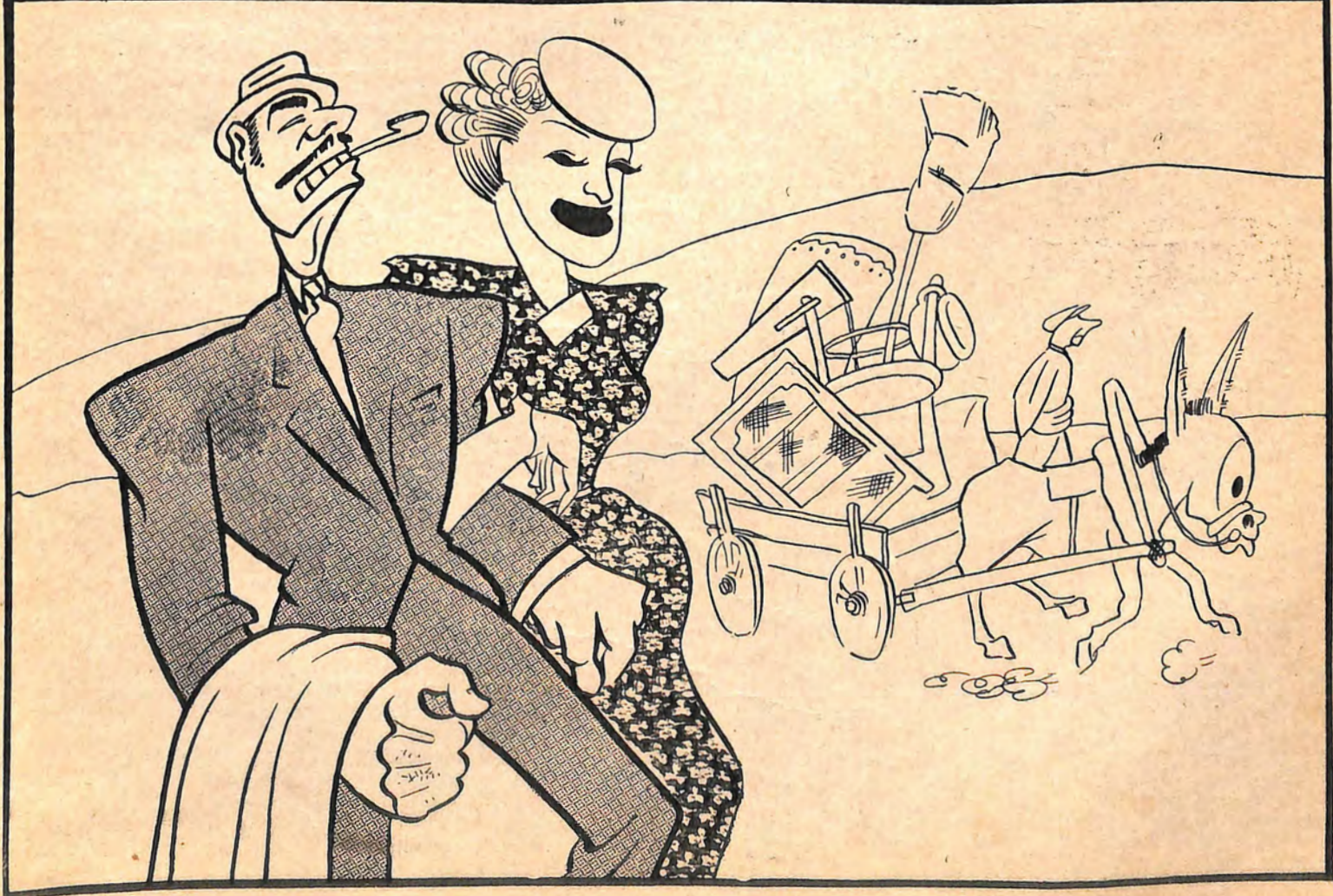
ZAHİD
GÜVENLİ

Balkanlar arası av müsabakasına
çağırılan meşhur atıcılarımızdan:
(soldan sağa) Şair Necip Fazıl, Aka-
gündüz, Yunus Nadi, Ali Naci ...

-Bak, iki sene keklik avı yasakmış!
-Bizden geçti zaten, onu siz gençler
düşünün!..

Asri bir ailenin göçü

HAYIRDIR İŞALLAH

Torik Necmi komşusu Salamon'u dövdüğü için bir ay hapse mahkûm olmuştu. Bir sabah hapishane arkadaşlarıyla konuşuyordu:

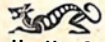
— Hayırdır işallah, dedi, bu gece güzel bir rüya gördüm!

Arkadaşları merakla sordular:

— Aman, anlat!

Torik Necmi, burnunu çekip yere tükürdükten sonra cevap verdi:

— Ev sahibi beni kapı dışarı atıyordu!...

TECAHÜLÜ ÂRIFANE

Bayan D... kırkında vardır, fakat emsali kesiresi misillü, hâlâ otuzuna gelmemiştir. Bir gün, salonda, ahbablarına kucağında çocuk tutan bir kadının fotoğrafı gösterdi:

— İşte benim küçüklük resmim!

Fazıl Ahmet, yavaşça sordu:

— Peki, efendim, kucağınızdaki çocuk kim?

İLK SADAKA

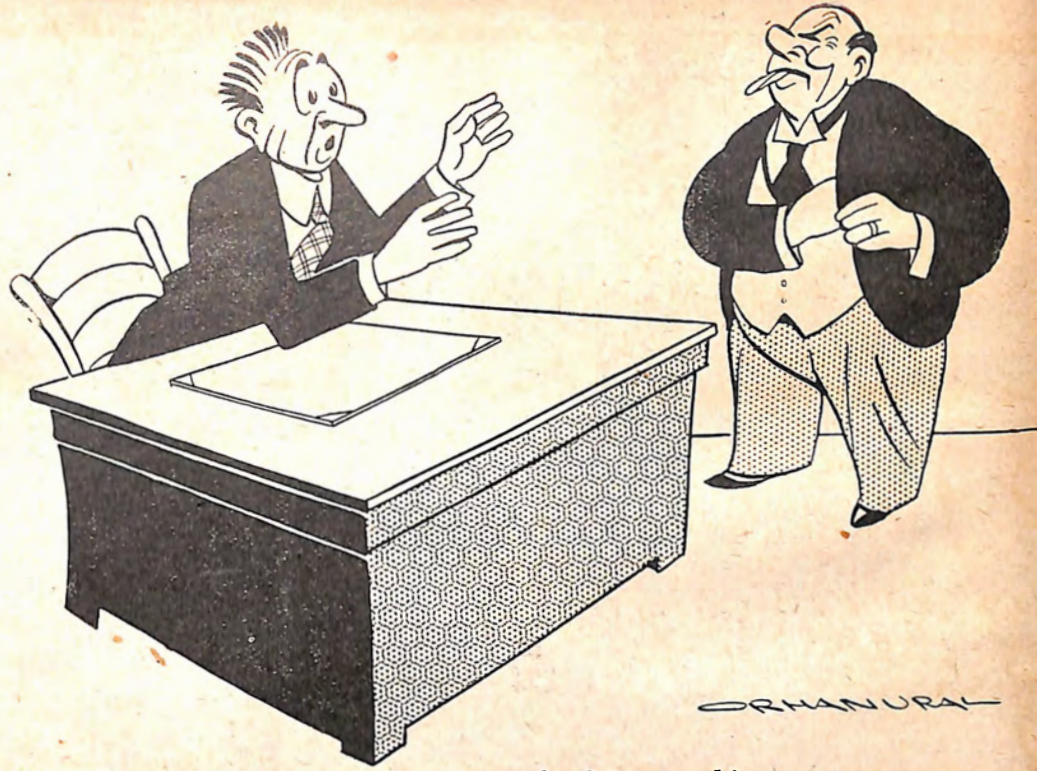
Hacı Cemal beş vakit namazını kılar, otuz gün orucunu tutar, dini bütün bir müslümandı. Fakat, hiç bir zaman fıkara sadaka vermezdi. Sebebini soranlara, hiddetle kırıl kaşlarını çatıyordu, sert bir sesle:

— Bu zamanda fıkara yok, derdi, bunların hepsi dilenci!..

— Öyle güzel bir balo elbisesi yaptırдым ki, görsen!..

— Ya!.. Artık baloya giderken elbise giymeğe başladınız demek?..

— Yahu, sana borcuma mahsuben şu çeki versem...

— Aman, sakın ha... Almanlar elimden alırlar...

— 1 —

— Zahit, kapının zili yine bozulmuş!

— Ama artık çok oldu; dur hele bir bakayım...

Zahit, sabahleyin erkenden kalkmış, şöyle biraz dolaşmış, yemek vakti evine dönmüştü. Bastonunu portmantoya bıraktıktan sonra bir iskemleye çıkarak, zilin pilini muayeneye koyuldu:

— Amonyacı azalmış olacak.. Şurada şişe vardır, ver onu!

Zahit kollarını sıvadı; bir müddet uğraştı. Nihayet iskemleden inerek derin bir nefes aldı:

— Oldu işte; artık düzeldi. Dinle bak, çalacağım!

— Çalmıyor Zahit!

— O haide ehemmiyetli bir bozukluk var. Şimdi sana elektrikçiği gönderirim!

— 2 —

— Merhaba Artin usta. Bizim kapının zili bozulmuş. Senin çırağı gönder de bakıversin!

— Peki Zahit bayım.. Şimdi, hemen gönderirim.

— Rica ederim! iyi yapsın!

— Hiç merak etmeyiniz, emredersiniz. Güle güle!

— 3 —

— Zil yapıldı mı?

— Yoo... Kimse gelmedi ki!

— Nasıl olur canım, elektrikçi adam göndermedi mi?

— Hayır, kimse gelmedi diyorum ya!...

— Olur şey değil. Halbuki ben Artine tembih etmişim. Dur hele gidip bir bakayım!

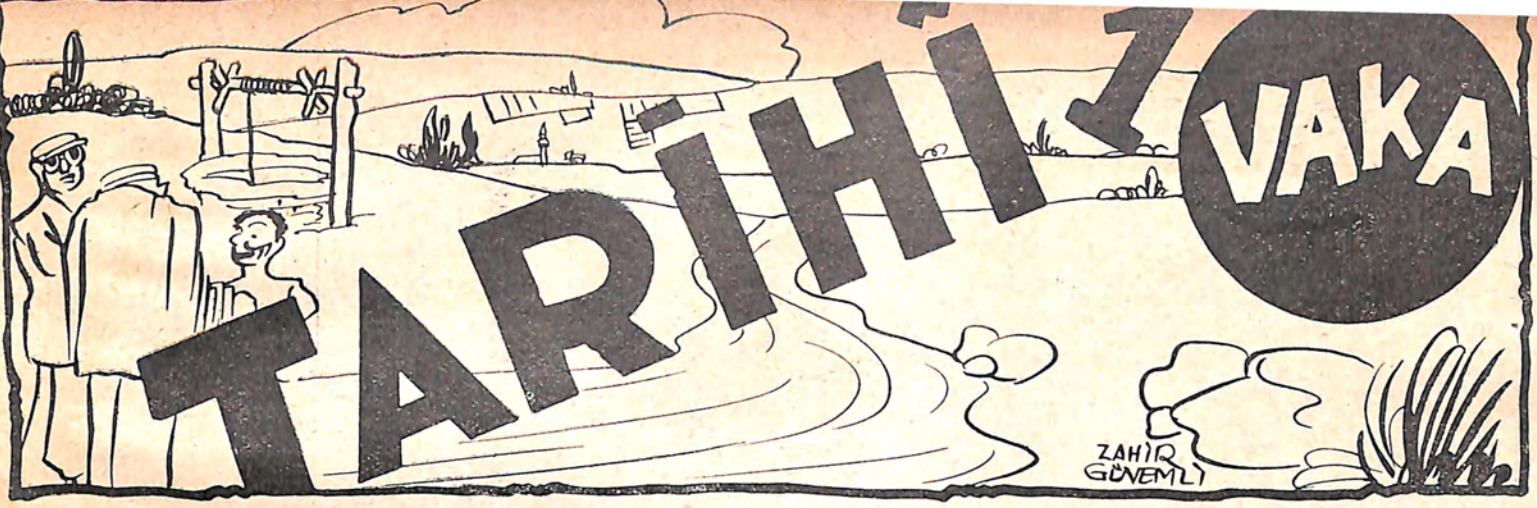
— 4 —

— Artin usta, hanı adam gönderecektin. Bizim zil yapılmamış!

— Sizden sornam hemen bizim Arşakı gönderdim bayım. Yapmamış olmaz. Hah! işte kendi de geldi. Bir soralım bakalım... Arşak, Bay Zahidin evine gönderdiysem gitmedin?..

— Gitmedim olur hiç? Ama evde kimse yoktu. Kapının zilini çaldı isem kimse gelip açmadı!..

Karga

«Yemiş» köyünü kasabaya rapteden dar ve uzun yoldan yürüyordum. Yaya, on dört saat süren aradaki mesafeyi bir günde katedebilmek için, kasabadan sabah ezanı okunurken çıkmıştım. Bir müddet serinlikte gittikten sonra birden bire gökyüzünde yükselen güneş erimiş kurşun gibi tepeme akmağa başladı.

Koynumdaki saat nasılsa durmuştu. Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, geceye kalırım korkusuyla, adımlarımı jittikçe sıklaştırıyordum. Yolun dönemeç yerinde, benimle aynı istikameti takip eden ihtiyar bir köylüye yetişmiş bulundum.

— Dayı! dedim, «Yemiş» köyüne daha çok var mı?

İhtiyar, dikkatli dikkatli yüzüme bakıp cevap verdi:

— Pek iyi bilmiyorum... Ben o köyden çıkalı on yıldan ziyade oldu.

— Şimdi yine oraya gidiyorsun, değil mi?

Derin derin içini çekti:

— Eh! dedi, ne kadar olsa atalar yurdu. Özlüyorum gayri.

— Beni yanına yoldaş ister misin?

— Sen bilirsin.. Buyur!

Yanyana yürümeğe başladık. Bu sıcak yaz günündeki müzic yolculuğun verdiği sıkıntıyı gidermek maksadile adamcağızı konuşturmak istedim.

— Dayı! Sen ne iş yaparsın?

— Hiç!. Vaktile köyün imamı idim..

— Sonra neden ayrıldın?

Bu sualıma önce cevap vermedi. Kendisini uzun müddet yurdundan ayrılmaya mecbur eden keyfiyeti ihtimal ki bir yabancıdan gizlemek arzu ediyordu. Fakat aksi gibi bende de bu sırrı behemehal öğrenmek merakı peyda olmuştu! Sualimi doğrudan doğruya tekrar etmektense aynı maksada başka tarik ile ulaşmayı muvafık buldum.

— On yıldır nerelerde gezdin, bakayım? dedim.

— Dağ, taş, dere, tepe dolaştım, cevabını verdi. Gezmediğim yurt kalmadı. Kırk yıl ağarmıyan sakalım, ketene döndü. Ah efendi! Allah kimseyi benim gibi gurbete düşürmesin!

— Peki ama, zorun ne idi?

Bu sefer ihtiyar ketumluğunu muhafaza edemedi. Sırtındaki heybeyi bir omuzundan ötekine aktardı, gözlerini yere indirerek:

— Bir ramazandı... diye söze başladı.. Teravih kıldırıyordum. İçerisi mahşer gibi kalabalıktı. Birinci rekâtı kıldık. Tam ikinci rekâta davranırken.. Ah, nasıl diyeyim, oğul?.. Hâlâ bugün aklıma geldikçe utançından kıpkızıl oluyorum.. bir kabahat oldu, belki kimse duymamıştır, diye

arkama dönüp bakmadan, namaza devam edecek oldum. Ön saftaki cemaat yavaş yavaş dırlanmağa başladı.

— Böyle şey herkesin başına gelebilir, dedim. İnsanlık hali!.

— Öyle ama, namazda olmaz.. Baktım ki ahali söyleniyor: «Destur!» diyerek safları yardığım gibi kaçtım. Tam bir hafta evime kapanıp oturdum. İnsan karşısına çıkmağa yüzüm yoktu. Kahvede, harmanda hep benim lâfım olduğunu, uğursuz vukuatın tâ beş altı saatlik köylerde ağızdan ağıza dolaştığını haber alıyordum... Gecenin birinde heybemi sırladığım gibi köyden savuştum.. On yıl... Evet, tam on yıl memleket memleket sürttüm.. Kırk bin tesbih çektim. Tanrıâîlâ hazretleri rahîm ve gafurdur. Hiç şüphe yok ki o beni affetti. İnsanlara gelince, artık bunca vakitten sonra onlar da unutulmuşlardı.

— Eh! ben de öyle sanırım..

— Elbette!. Zaman dediğin âdem oğluna neleri unutturmaz ki!..

Yamaçları koyu bir gölge sarmış, akşam bütün hüznile çöküyordu. Yayladan ağıla dönen bir sürünün çingirak sesleri kulaklarımızda tatlı tatlı çınladı. Uzakta gökyüzüne doğru

yükselen beyaz, incecik bir duman, köye yaklaştığımızı haber veriyordu.

İhtiyar da ben de susmuştu. Yan gözle, onun yüzünde heyecandan beliren izlerin âsarını tetkik ediyordum.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra köyün mezarlığına varmıştık. Beş on adım ötede ilk evler görünüyordu. İkimiz de orada oturduk ve yol üstündeki kuyudan soğuk birer su içtik. İhtiyar pek telâşlı idi. Civarda sıska bir çift öküzü otlatan şirin bir çocuğa seslendi:

— Bana bak, hey!.

Çocuk yanımıza geldi.. Saf bakışlı çakır gözlerini ihtiyarın yüzüne dikti ve ne söyleyeceğini bekledi.

— Senin baban kim?.

— Nalbandın Ahmet...!

— Aferin çocuğum!. Sen kaç yaşındasın, bakayım? Çocuk omuzlarını kaldırdı:

— Bilmem!. dedi, bir bildiğim var, imamın camide o...duğu yıl doğmuşum. Var sen hesap et gayri!.

İhtiyar, kederli nazarlarını bana doğru kaldırdı. Gırtlığına ükılan hıçkırıkları zaptetmeğe çalışarak:

— Sana uğurlar olsun, efendi!.

Dedi ve ortalığı kaplamaya başlıyan akşamın alaca karanlığında kayboldu, gitti...

Ercümen Ekrem

Son Nefeste

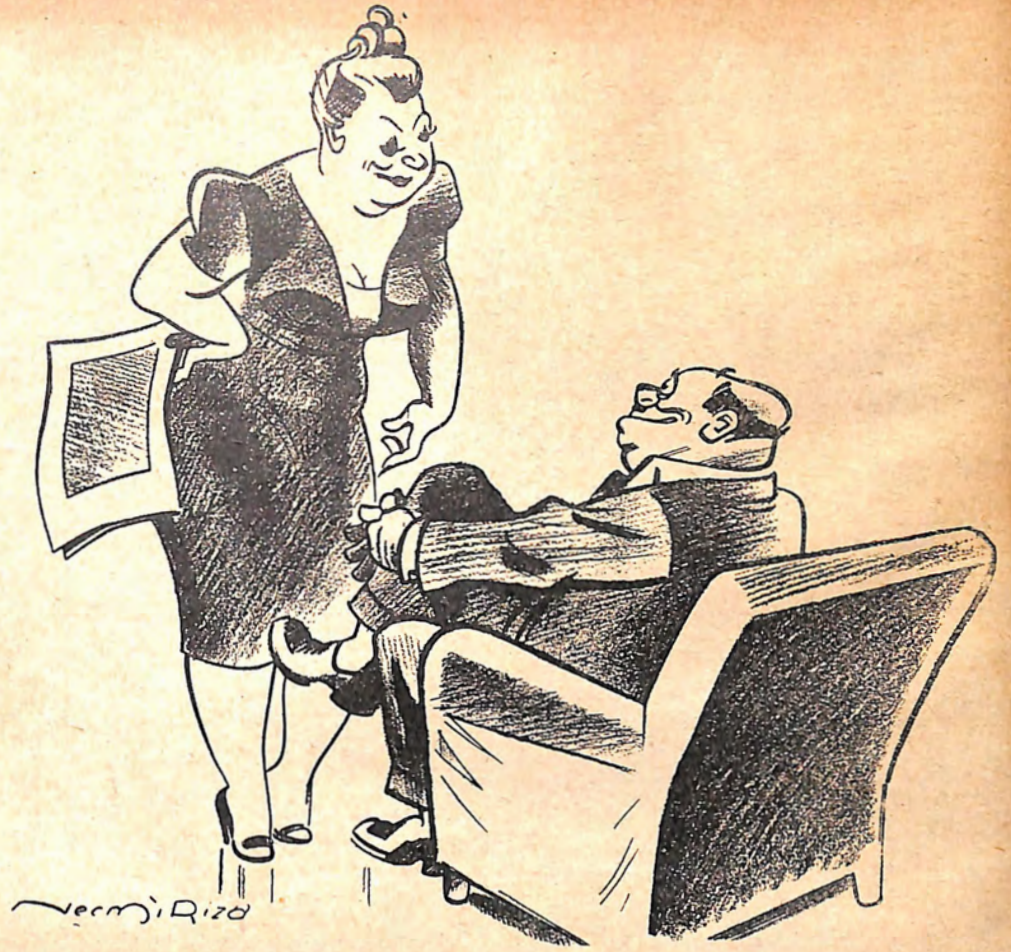
Darülâceze civarında dolaşıyordu, birdenbire bir otomobil onu çiğnemişti. Zavallı ihtiyar, otomobilin altından yarı belinden aşağısı ezilmiş, baygın bir halde çıkarılmıştı. Hemen Darülâceze-ye götürerek orada müdavâtı evveliyeyi yapmışlardı. Fakat hiç ümit yoktu. Çünkü ifade veremiyor, kaybettiği kan neticesinde kalbi her an durmak üzere bulunuyordu.

* * *

Sertabip, bu otomobil kurbanının son dakikalarını yaşadığını anlayınca müdüre icap eden raporu verdi ve son merasimin icrası takarrür etti. Fakat ihtiyarın hüviyeti malûm olmamıştı. Cebinde dört yüz elli kuruştan başka bir şey yoktu.

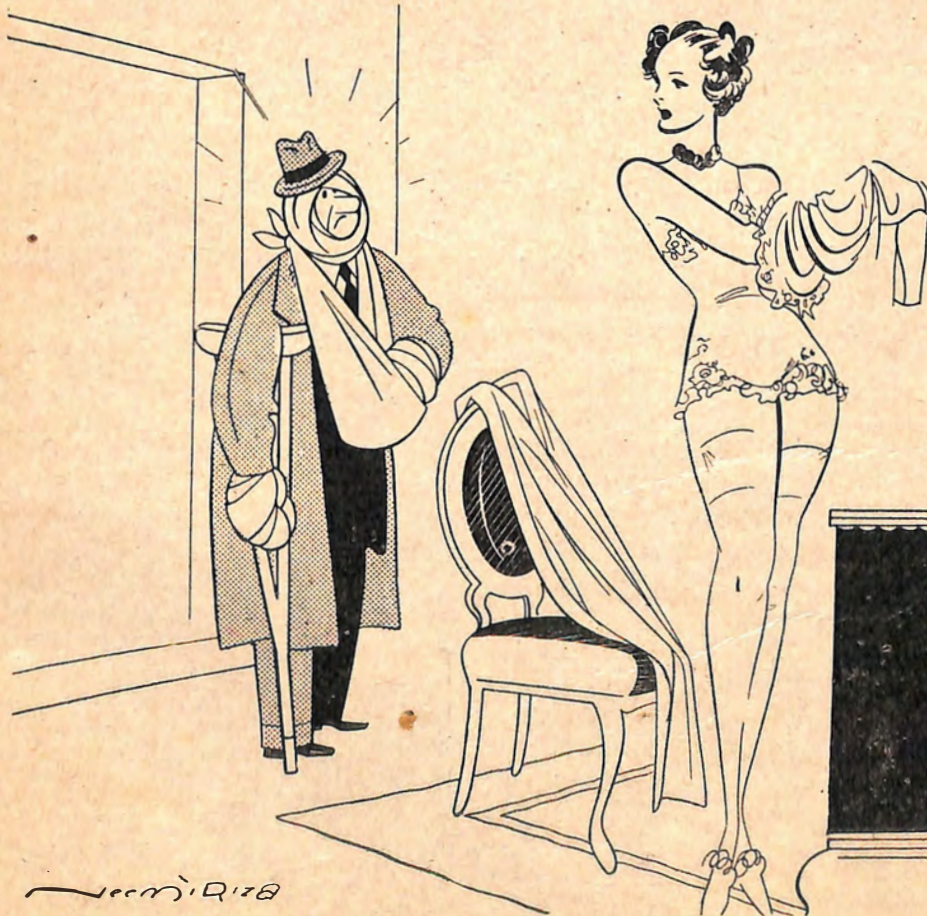
Kendisinin bir Yahudi, bir Rus ve belki de bir Rum olması muhtemeldi. Onun için hemen dairede bulunan Rum ve katolik papazları ile haham çağırıldı, hepsinin âyin yapmaları tensip edildi.

Evvelâ Rum papazı ihtiyarın başuçuna geçti, hemen duaya başladı, ve biraz sonra cebinden çıkardığı hazreti

Kadın — Apartmanı değiştireceğiz, babamla annem dünyada burada oturulmaz diye gittiler...

—Neye değiştiriyoruz öyle ise?..

— İşte sana söz atan o terbiyesiz herife küçük bir ders verdim!..

İsânın minyatür bir tasvirini ihtiyarın dudaklarına ve gözlerine sürdü.

Tam bu dakikada, gözlerini kapamış olan ihtiyar name'mul bir kuvvetle gözlerini açtı ve sapsarı çehresine yaklaşırlan musanna minyatürü görünce gözlerini papaza tevcih ederek beyaz dudaklarını kımıldattı ve yeniden parlıyan nazarlarıle minyatürü işaret ederek mınıldandı:

— Sana üç lira var!.

Bunun üzerine mecruhun hüviyetini anlıyan hazırın odadan dışarı çıktı ve yalnız haham kendi başına vazifesine devam etti!...

Kuş

MAZERET

— Karımla benim için bir bilet verir misiniz?

— Bir bilet mi? İki kişiye bir bilet olur mu hiç?

— Olur, olur... Ben sağırım.. karım da kör!.

Mirasyedi Şevket, bir gece çiftlikte sazla, sözle dört başı mamur eğlenir. Aklına eski gençlik arkadaşların. Ahmet geldi ve içini çekerek:

— Ah, Ahmet neredesin? dedi. Şimdi sen de burada olmalıydın ki meclisimiz bir kat daha şenlensin!

Dalkavuklardan Hasan isminde bi- atıldı:

— Emrederseniz, yarın bendeniz gi- o kendisini bulayım, akşama alıp haber geleyim!

Mirasyedi, biraz düşündükten son- edi ki:

— İyi olur, yarın sabah ilk vapurla doğru İstanbula in, kendisini bul!...

Ertesi sabah Hasan, çiftlikten çıkar- ken Şevket, eski dostu Ahmede hediye olarak on tane semiz kaz ayırttı ve bir pusla ile birlikte dalkavuğuna tes- lim etti.

Dalkavuk Hasan, gayet alaycı, şen, nüktedan bir adamdı. Öğleye doğru, Boğaziçi vapurundan Köprüye çıkar çıkmaz, aklına kazlardan birini evine bırakmak geldi. Zaten; kendi evi de Ahmedin evine yakındı. İkisi de Çar- şamba taraflarında oturuyorlardı.

Bir saat sonra Hasan, yanındaki küfeci çocuğa: «Dur» dedi ve elinden kazın birini alıp kendi evine bıraktı, ka- lan dokuz kazı da Ahmede götürdü. mazruf pusla ile birlikte kendisine tes- lim etti.

Ahmet, mektubu okuduktan sonra kazları saydı, baktı ki, puslada on kaz yazıyor, halbuki ortada dokuz kaz var. O zaman Hasana sordu:

— Azizim puslada on kaz yazılı. Sen ise bana dokuz kaz getirdin!.

Hasan:

— Hayır, dedi, isterseniz sayalım, on olacak!

Ve kendisi saymağa başladı;

Ercümen Ekreme göre : **Hakikî san'atkâr**

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on!...

— Canım, nasıl olur?.. İşte görüyor- sun ki dokuz!

Hasan tekrar sayarak on dedi, öte- ki dokuz diye ısrar etti; hulâsa arala- rında bir münakaşadır başladı. Ahmet baktı ki olmıyacak:

— Ey Hasan, dedi, işi muğalataya boğma!. Mademki kazlar on diye id- dia ediyorsun, o halde ben şimdi içeri- den on kişi çağıracağım ve diyeceğim ki şuradaki kazlardan herkes birer ta- ne alsın!.. Eğer on kişinin hepsinin e- linde birer kaz görürsen, ben senin de- diğini kabul ederim, yok eğer bir eksik çıkarsa o zaman sen benim de- diğimi kabul edersin!

Hasan razı oldu ve hemen Ahmet,

evden on kişi çağırıp kazları göstere- rek:

— Çocuklar, dedi, şu kazlardan her- kes birer tane alsın!

Ev halkı hep birden kazların üzeri- ne saldırdılar, hayvanlar bağırıp çır- pınmağa, evin avlusunda koşuşmağa başladılar.

Beş dakika sonra on kişiden doku- zunun elinde birer kaz vardı, onuncu- nun ise elleri boştu.

Ahmet, Hasana sordu:

— Haydi bakalım, şimdi ne söyli- yeceksin?!. İşte bunun elinde kaz yok!.

Hasan, tuhaf tuhaf gülümsiyerek:

— Aptallığına doymasın, dedi... Ağzını açacağına gözünü açıp herkes gibi bir tane de o kapsaydı!...

Çimdik

Olagan Şeyler

Salamon bir iş için seyahate çıkmış; istasyonun uzaklığına rağmen, kurşun gibi çantasını, kat'iyen kendisi taşımağa karar vermişti.

Güneş tepesinde ateş gibi yanıyor, yorgunluktan ayakları iitiriyordu...

Yürüyecek hali kalmıyan Salamon, nihayet çantayı bir hamala verdi...

Hamal vagona kadar gelip çantayı kompartımanın rafına yerleştirdi ve elini açıp bekledi...

Salamon şöyle bir ceplerini karıştırıp hamalın avucuna : «Şununla da bir kahve içersin.» diyerek bir şey sıkıştırdı!...

Hamal avucuna baktı, ve iki tane kesme şekeri gördü!

İzağın bir çocuğu vardı. Çocuğunu tam manasile kendisi gibi yetiştirmek istiyen İzak, onu yüksek bir yere çıkartmış: «Çabuk atla, korkacak bir şey yok, ben seni tutarım, kollarımın arasına düşersin» diyordu. Bir türlü atlamak istemiyen çocuğu, İzak nihayet razı etti.

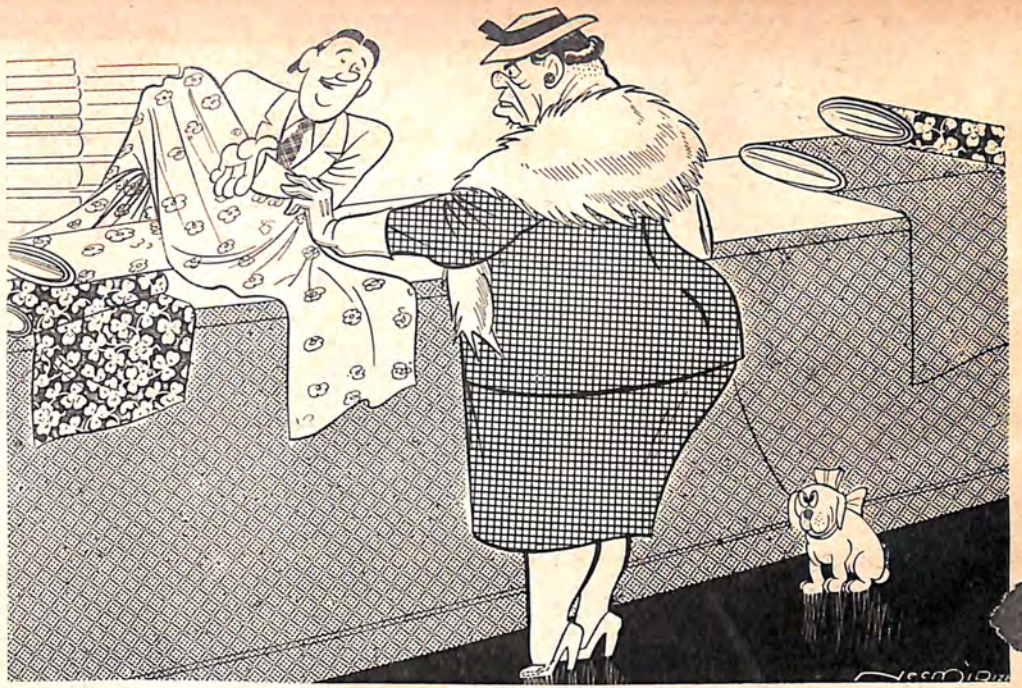
Fakat çocuk kendisini, babasının kolları arasında bulacağına, yüzü gözü şişmiş bir vaziyette yerde buldu...

Bunun üzerine İzak:

— İşte, dedi, bu sana ders olsun, bir daha babana bile güvenme!...

Ağlama duvarına giden Bahar'la Mordahay konuşuyordu:

— Bak ben bu mukaddes günle sadece ağılıyarak ızdırıp çekmeyi az bulduğum için, çamurlu ve soğuk havada bu kadar yolu çıplak ayakla yürüyorum...

- Bu kumaş siz yaşta bir bayan için çok iyidir..
- Beni kaç yaşında tahmin edersiniz?..
- Otuz! Ama, biz müşterilere yüzde elli tenzilât yaparız..

— Seninki bir şey mi sanki, ben bu çamurlu havada tâ oraya kadar üç gün evvel aldığım yepyeni ayakkabı ile gidiyorum...

Bay Nisim uzun yılları kasasını doldurmakla geçirmiş meşhur bir tüccardı...

Son dakikalarını yaşıyan Bay Nisim kâtibine vasiyetnamesini yazdınıyordu:

«— Mağazamızda iki seneden fazla hizmet eden her bir memura biner lira verilecektir.»

Kâtip itiraz etti:

— Fakat biner lira pek çok değil mi?...

Nisim — Merak etme, çünkü mağazamızda iki seneden fazla çalışmış hiç bir memur yoktur.

Adnan Tahir

UNUTKANLIK NÜMUNELERİ

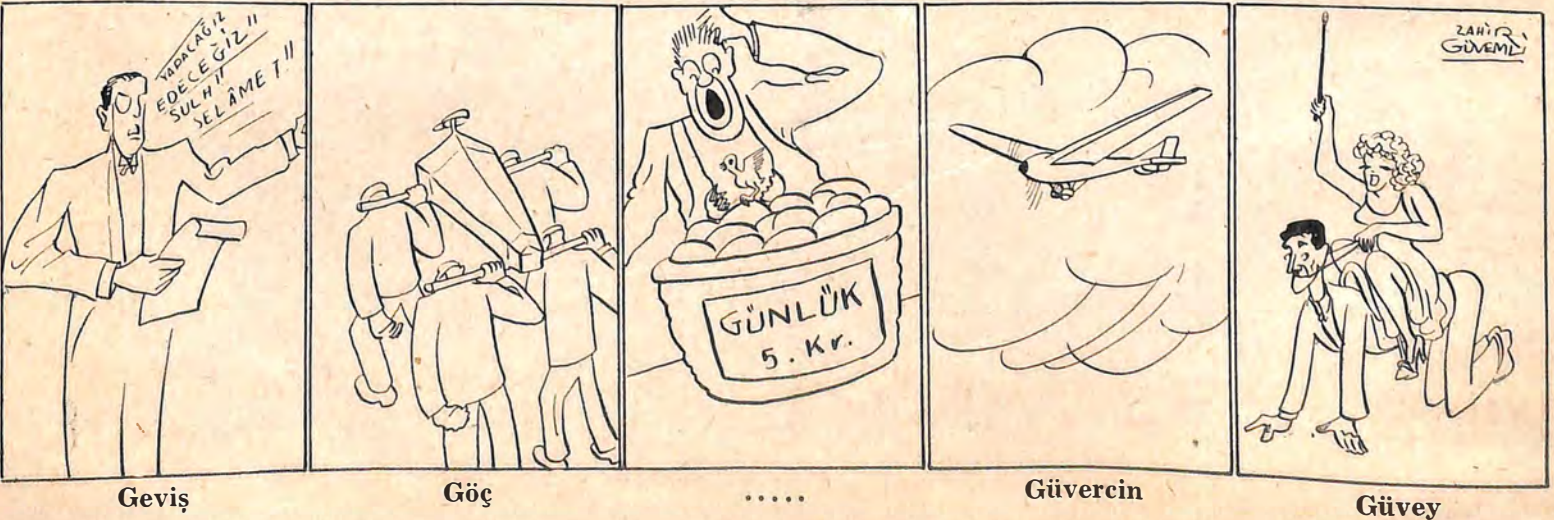
Şair İsmail Safa merhum, gayet dalgın ve unutkanmış.. O kadar ki, mese lâ kendisine bir saat evvel takdim olunan bir adamı bir saat sonra tekrar görürse: «Affedersiniz, tanıyamadım nerede teşerrüf ettikti?» diye sorarmış. Bir gün, Safa, Beyazıttan geçerken böyle uzaktan tanıdığı birine tesadüf eder ve onunla saatlerce çene çalar, sonra ayrılıp vapura binmek üzere Köprüye iner. Fakat o adam, Köprüde yine merhumun karşısına çıkıp:

— Safa bey, der, bu akşam biraz geç kaldınız, vapur hareket etti bile...

O da şu cevabı verir:

— Bırak Allah aşkına birader, ben tam vaktinde geliyordum ya, Beyazıtta boşboğaz, geveze herifin biri yakaladı, tam bir saat baş ağnttı!...

Lûgatnamei Zahir Çelebi

Sedadın iki sevgilisi vardı. Birisi Behire: Sarışın, dolgun vücutlu, haris bir dul... Öbürü Nihal: Kumral, saz benizli, narin yapılı bir kız...

Yirmi sekiz yaşında, her kadınla aynı gün konuşmayı bilen, her kadına anlıyacağı dille hitap eden Sedat, güzel Behire de bütün gençlik galeyanlarını teskin ediyor, haftada bir kere onu evine çağırıyor, haftada bir kere de onun evine gidiyordu. Nihale ise yalnız çamlıklarda, deniz kenarlarında refakat ederek bir kıza karşı gösterilecek saygıda kusur etmiyor, kalbinin ihtiyaçlarını avutuyordu. Behire onun metresi, Nihal de sevgilisi idi!

Bir gün Sedadın işi çıktı, İzmir'e kadar gitmek mecburiyetinde kaldı. On beş gün sonra döndü. Sevgilileriyle buluşmak için iki mektup yazdı. Tabii Behireye ateşli bir üslup, Nihale de mariz cümleler lâzımdı. Behireye şöyle hitap etti:

«Benim coşkun sevgilim,

«On beş gündenberi seni kollarımın arasında görmek susuzluğuyla çıldırıyorum. Pazar günü sabahleyin saat onda seni evimde bekliyorum. Hem bekliyen de yalnız ben değilim: Odamda kanapeler, şezlonglar, yastıklar hep sana muntazır! Evdekileri bir yalanla avut, behemehal bana gel. Artık intizara tahammülüm kalmadı!

İmza: Senin Sedadın»

Nihale de şu satırları yazdı:

«Solgun bir mehtabı andıran çehrenizi pazartesi akşamı sahilde temâşa etmek ne lâtif olacak! Sizin ince endamınızı görmek, ince hayallerinizden istifade etmek isterim. Rüya gibi esirî

vücudünüzün yanında size sevda neşideleri okumak, sonra bakır elinizden masûm bir buse alarak ayrılmak için derin bir arzu içindeyim.

İmza: Sedadınız»

Her ikisini de zarfa koyup kapadı. Adreslerini yazdıktan sonra hizmetçisini çağırarak postahaneye gönderdi. Siğarasını yaktı. Koltuğa uzandı. Fakat birdenbire ayağa kalktı: «Eyvah, felâket!» dedi. Kırmızı mektubu pembe zarfa, pembe mektubu kırmızı zarfa koymuştu. Nihalin mektubu Behireye, Behirenin mektubu Nihale gidecekti... Teessürden, asabiyetten Sedadın çehresi sarardı. Dalgınlığına lânet etti. Nihal mektubu alınca kendisine bu kadar iştahlı, küstah bir tarzda hitap eden âşıkından ne kadar öğrenecekti. Behire de, kim bilir kendisiyle alay ediyor diye Sedada ne kadar kızacak, öfkelenecekti. Fakat mademki ok yay-

dan çıkmıştı, neticeye intizar etmek lâzım geliyordu.

Sedat, ertesi akşama kadar heyecanla kadınların cevabını bekledi. Postacı gelir gelmez merak içinde mektupları açtı:

«Sedat..

«Pazartesi akşamı deniz kenarında seni iştihakla bekliyorum.

İmza: Sizin Behire»

Genç âşık hayretle mektubu elinden düşürdü, ikinci zarfı yırttı:

«Sedatçığım,

«Ateşli mektubunu aldım. Pazar günü saat onda senin odana gelmek benim için bir saadettir!

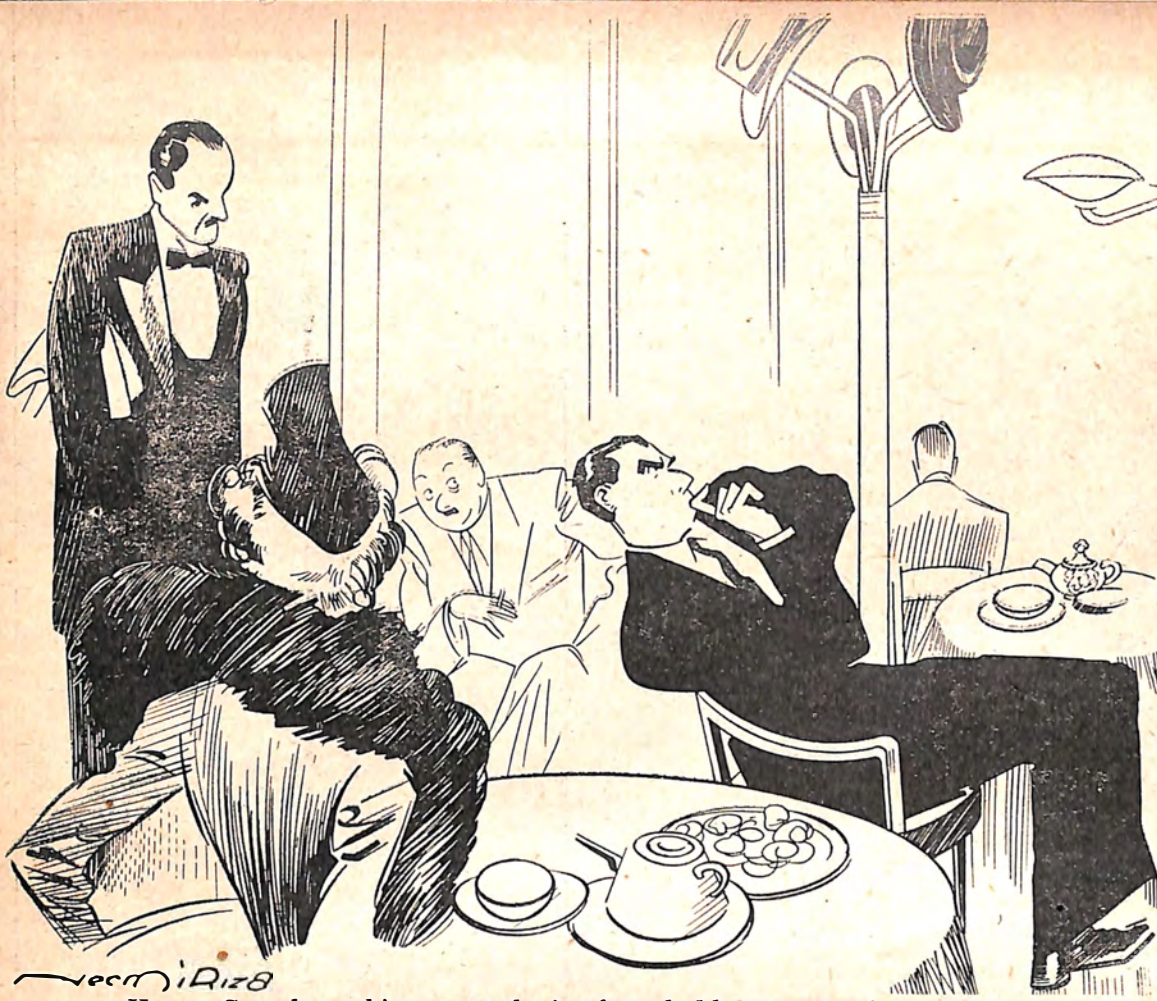
İmza: Nihalin»

Sedat şaşkınlıktan serseme dönmüştü. Biraz sonra anladı ki daha kendisi kadınlarla nasıl konuşulacağını öğrenecek kadar kemale ermemiştir!

Çimdik

- Paranızı alabilmeniz için, hüviyetinizi isbat etmeniz lâzım...
- Arkadaşım bana kefalet edecek ya işte...
- Evet ama, arkadaşınızı tanımıyorum...
- A.. Ne olacak, takdim edeyim!..

Kız — Şu adama bir şey söyleyin, fena halde canımı sıkıyor!..
Garson — Fakat size baktığı bile yok!..
— İşte onun için canımı sıkıyor ya!..

Nihat, bir akşam evvel kancısına duyurmadan yaptığı kaçamağın cezasını çekiyordu. Sekiz senedenberi uslu, muttarit aile hayatına alışmış, muntazam saatlerde gayri mağşuş yağlarla yemek yiyen bir adamın Beyoğlundaki büyük lokantalardan birinde, hem de yanında iki güzel kadın olduğu halde bol viski içip, nasıl yapıldığı malûm olmayan bir çok şeyler yedikten sonra ne derece midesi bozulursa o kadar midesi bozulmuştu.

Safdil Neclâ, Nihadın o akşam eski mektep arkadaşlarından Hüsnünün Büyükdada yapılan düğününe inanmış ve hattâ kocasının nikâhta şahit olduğundan bile şüphe etmemişti. Ama bu hal Nihadı hasta olmaktan kurtaramıyordu. Sekiz sene temiz, rahat

döşğinde uyumaya alışan bir adam bütün gece uykusuz kalırsa ne olur?

Adadan gelirken deniz tuttuğu için midesi bozulduğuna, rüzgârda durduğu için soğuk aldığına inanan Neclâ hemen aile doktoruna koştu. Fakat aile doktoru evinde olmadığı için başka bir doktor getirmeğe mecbur oldu. Biraz sonra kabinesine dönen aile doktoru da meseleden haberdar olunca derhal Nihadın evine gitti. Tesadüfen her

iki doktor da aynı zamanda odaya girdiler. Her ikisi de karyolanın iki tarafından hastaya yaklaştılar ve aynı zamanda ellerini yorganın altına sokarak zavalı hastanın bileğini tuttular. Birisi dedi ki:

— Tifo!

Öteki:

— Hayır, zatürriedir. Adadan gelirken üşümüş.

— Ben üfo olduğunda muşirrim. Fena su içmiş.. Midesinin bozukluğundan belli...

— Katiyen zatürriedir!.

— Katiyen tifodur, güç kurtulur.

Bunu işiten Nihat birdenbire doğrularak yorganı yere attı ve yorgunluğunu unutup gülmeğe başladı. İki doktor yorganın altında birbirlerinin bileklerini tutmuş muayene ediyorlardı.

Şeytan

Leylâ güzelliğine mağrurdur.

Bir gün kendisine kumazca ilânı aşk eden çirkin bir gence:

— Ne garip, dedi, şimdiye kadar erkeklerde güzel zekâyâ hiç tesadüf etmedim!...

Delikanlı derhal cevap verdi:

— Ben de kadınlarda zeki bir güzelliğe hiç rasgemedim!

DUŞ!

Doktor — Sabahları soğuk duşa devam ediyomusunuz?

Hasta — Hayır doktorcum... Çok uzun sürüyor..

Doktor — Yok canım. bir dakikada biter!

Hasta — Evet.. Duş bir dakikada bitiyor amma, titremesi yarım saat geçmiyor!

GURBETTE

Şair Salih Zeki, İstanbula yeni geldiği sıralarda şehrin yabancıları olduğu için, gideceği yerleri soruyordu. Bir gün sokaklarda kayboldu. Elleri cebinde, şaşkın şaşkın dolaşırken küçük bir İstanbul külhanisine sordu:

— Çuhurçeşmeye gitmeh istiyon?

Çocuk omuz silkti:

— Gidersen git, elini, ayağını tutan mı var?

İŞİN ASLI

Bayan Nimet, iki aydanberi Büyücadada oturuyordu. Geçen cuma, İstanbul'dan bir çok arkadaşları geldi. Pencerelelerinden, çamların nefti ve muattar gölgesi akseden salonda tatlı bir sohbe başladı. Bu aralık, içeriye bir madam girdi. Bayan Nimet, hemen onu misafirlerine takdim etti:

— Madam Rejina... Pek iyidir, pek hoştur.. Bazı o bana gelir, bazı ben ona giderim.. Eksik olmasın, beni hiç yalnız bırakmaz!..

Tekrar sohbe başladılar. Şakirenin yeni kocasından söz açılmıştı. Herkes bu bay hakkında bir fikir beyan ediyordu. Madam Rejina da bahse karıştı:

— Güzel delikanlıdır. Fakat vücudu çok kılıdır.

Sonra, diğer bir bay hakkında konuşmağa başladılar. Madam Rejina yine söze karıştı:

— Fena çocuk değildir.. Yalnız sağ omuzunun üstünde büyük, kırmızı bir leke vardır!..

Başka bir bayanın nişanlisından bahsaçıldı, fakat Madam Rejina onu da tanıyormuş:

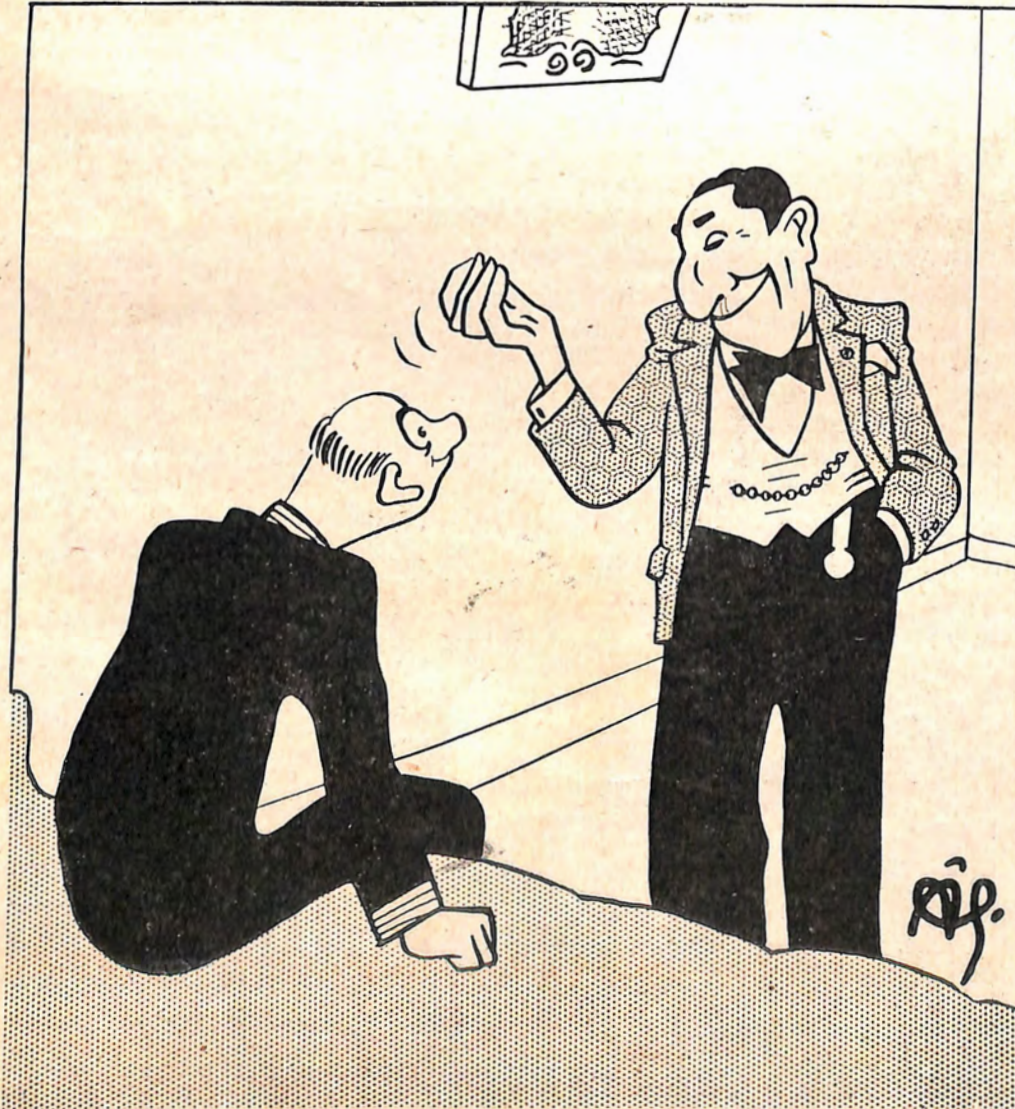
— A.. Bilirim, dedi, sağ ayağı altı parmaklıdır!..

* * *

O gün erkence köşkten çıkan misafirler, bir daha Nimet ile görüşmediler. Zira köşte rastgeldikleri Madam Rejinanın erkekler hakkındaki mütalealarına bakarak onu ahlâkan düşkün bir kadın sanmışlar, Nimet hakkındaki hürmet ve muhabbetlerini bu yüzden kaybetmişlerdi.

Halbuki, Madam Rejina, bütün Büyücadada erkeklerinin vücudunu tanırdı. Zira bir plâj sahibiydi.

Çimdik

— Aman birader bir görsen kar gibi vücudu var...

— Desene soğuk bir şey!..

MÜJDE

HERŞEY

Mecmuasının ilk sayısı

CUMARTESİ

Günü çıkıyor

Herşey sahifelerinde, herkes, her istediğini bulacaktır:

Edebiyat, tarih, fen, spor, macera, seyahat, musiki, resim, moda, sinema, kadın, ev işleri, yün işleri, fotoğraf vesaire..

52 Sahife
10 Kuruş

Salih Zeki AKTAY

Rüzgâr

Yunanî Şiirler

Dr. Feyzi Ahmet

Deniz hastanesi cild ve zührevî hastalıklar mütehassısı.
Pazardan başka hergün üçten sonra Ankara caddesi 43 No. da

Tefrika No. 14

Hizmetçi kız, iskarpinlerinin ucuna bakıyordu:

— Bir kaç gün için Yalovaya gittiğinizi söylerim... Sonra, bir kaç gün için, Adalara gideceğinizden bahsedirim.

Remide, hizmetçi kızın karpı dinlediğini anlamıştı, fakat kızmadı; onun açıkgozlülüğü hoşuna gitti, kahkahalarla güldü:

— Yeter... İdare edeceğine eminim.

— 7 —

Plâjda, yüzme desleri devam ediyordu. Remide, sıgıktan biraz açılmağa başlamıştı. Fakat bazan, bir dalgadan korkuyor, müvazenesini kaybediyor, çığlık çığlık bağııyordu:

— Cin... Cin... Boğuluyorum... Boğulacağım...

Onun yakınında, ağır kulaçlarla yüzen, Cin, bir hamlede genç kadına yapıyor, kuvvetli kollarile tutuyordu:

— Korkacak bir şey yok..

Remidenin, bu arada müvazeneyi kaybediverişleri, biraz da şaka mıydı? Genç kadın, bunu, mahsus mu yapıyordu?

Şaka da olsa, Cin, hep «sahiye alıyor», aynı ciddi atılışla genç kadının imdadına yetişiyordu.

Remide, hayatından memnundu; kocasının plâja gelmemesini de artık umur etmiyordu. Plâjın yerlileri de, gedikli yabancıları da, genç kadını yadırgamamağa

başlamışlardı. Remide, yeni arkadaşlar ediniyor, herkes gibi, o da plâjın «alayını çıkarıyor» du.

Geçici arkadaşlıklara, küçük, kısa dostluklara rağmen, Remide, fazla «açılmak» tan korkuyor, dedikodudan çekiniyordu. Denizde top oynamak, birbirlerinin üzerine su atmak, kumlarda yuvarlanmak, plâj satatlarının hiç değişmeyen programı gibi idi. Fakat kayıkla açılmak, bu programa dahil değildi.

Veysi Kazanç, karısına, bir pazar plâja beraber gideceklerini vâdetmişti. Aradan iki pazar geçtiği halde, Veysi, vâdini unutmakta ısrar etti.

Remide, kocasının plâja bir kere olsun gelmesini artık pek candan istememekle beraber, onun bu unutuluşunu bir hakaret sayıyordu; kocasına sözle değil, ima ile, kinaye ile bile hatırlatmadı.

Veysi Kazanç, hep aynı bahaneleri, aynı mazeretleri ileri sürerek pazarları İstanbul'a iniyor ve bazan bir iki gece Maçkada kaldığı da oluyordu. Remide, kocasından şüphelenmiyor değildi, yalnız, şüphelendiğini açık açık söylemeği de küçüklük buluyor, izzeti nefsine yediremiyordu.

Bir gün öğleden sonra, Remide, balkonun dış perdelerini indirmiş, şezlonga uzanarak biraz uyumak niyetinde idi.

Balkonun açık kapısından, pencerelerden giren tatlı rüzgâr, vücudünü bir ipek kumaş gibi sarıyordu. Genç kadın, gözlerini kapamıştı; gerindi.

Daha plâjın vakti değildi; yemek üstüne denize de girilemezdi:

— Deniz, serindir, diye düşündü.

Denizin hayali, içini serinletiyordu. Denizi, enginleri düşünürken telefon çalmağa başlamıştı.

Genç kadın, yerinden doğruldu:

— Acaba kim?

Kocası, iki gecedir köşke gelmemişti; onun telefon etmesi ihtimali vardı. Telefona doğru gidiyordu:

— Ya Ferda ise?

Tekrar şezlonga uzanacaktı, fakat hizmetçi kızın izinli olduğu aklına geldi, merakını da yenemedi, yürüdü; telefonu açınca, bir kadın sesi duydu:

— Alo, Veysi beyin köşkü mü?

Ferdanın sesine benzemi-yordu; Remide, kulak kesilmişti:

— Evet.

Yabancı kadın sesi, hem şirret, hem sertti:

— Siz, onun hizmetçisi misiniz?

Remide, gayri ihtiyarî titremekten kendini alamadı:

— Evet. Ne istiyorsunuz?

Kadın, emreder gibi konuşuyordu:

— Veysi bey, evde mi?

— Hayır!

MAHMUD YESARİ

— Ne zaman çıktı?

— Dün sabah!

Kadının sesi, büsbütün hırçınlaşmıştı:

— Dün sabah mı? Demek, dün gece, evde değildi?

— Evet, eve gelmediler.

Telefon şiddetle kapandı; Remide de, şaşırarak kapatmıştı; bir müddet şaşkın ve kararsız, etrafına bakındı. Remide, birden kendini toplayamadı. Güneş vurmuş gibi, gözleri kamaşmıştı. Elini, alnında, yüzünde gezdirdi.

Demek, kocası, onu aldatıyordu. Remide, bunu sezmiyor değildi. Fakat, kat'i bir hüküm verebilmek için elinde, küçük bir ipucu bile yoktu.

Ağır adımlarla sofaya çıktı. Sofanın loşluğu, serinliği, onu, kendine getirdi.

Odaya döndüğü zaman şezlongun kenanna oturdu; düşünüyordu. Telefon eden kadın, kocası ile çok teklifsiz olmalıydı. Sesinin, emreden tonundan bu anlaşılıyordu. Veysi, evli olduğunu bu kadından saklamıştı. Aksi takdirde kadın, ne kadar teklifsiz olursa olsun, buna cesaret edemezdi.

Veysi, sakar adam değildi; herhalde bu kadına, köşkün telefon numarasını vermemişti. Kadın, numarayı, tesadüfen öğrenmiş olacaktı.

(Arkası var)

— Nasıl?.. İki şapka ile mi dileniyorsun?..

— Ne yapayım bayan, işler çoğaldı, bir şapka yetmiyor!..

[İtalyan karikatürü]

Timarhanede:

— E... Bari bir şey tuttunuz mu?..
Deli — Deli misiniz be, kovada balık tutulur mu?..

[İtalyan karikatürü]

— Gönderdiğiniz radyo çok parazit, gürültü yapıyor!..

Karı — Ayol, o radyonun gürültüsü değil, komşular, çalmıyalım diye duvarı vuruyorlar..

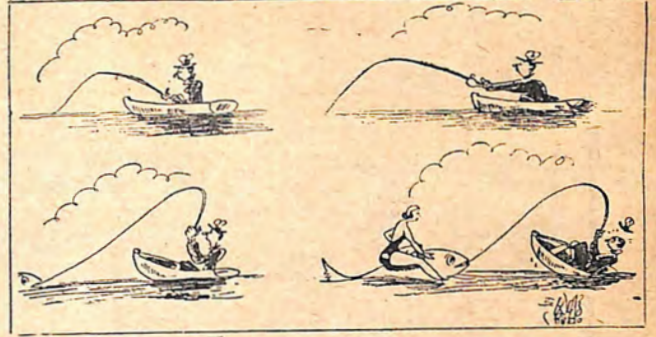
[İtalyan karikatürü]

— Üstad, yeni eseriniz satılıyor mu?

— Tabii satılıyor, ama alan yok!..

[İtalyan karikatürü]

Plâjda son moda balık avı...

[Fransız karikatürü]

— Yanımda nasıl oluyor da soğuk duruyorsunuz, ben yanyorum!..

— Zararı yok, yangına karşı sigortalıyım!..

[İtalyan karikatürü]

— Geçen kış, hayatım ateşli bir heyecan içinde geçti..

— Tabii sevgililerinden biri odun, biri kömür tüccarı idi..

[Fransız karikatürü]

SÜMER BANK

Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM

UCUZ

GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

VIROZA

HER TÜRLÜ YANIKLAR
KAN ÇİBANLARI MEME İLTİHABI

SILKO

ROMATİZMA
LUMBAGO SİYATİK

NEOKALMİNA

BAS DIŞ AĞRILARI
NEVRALJİ

HER AYIN
1
İNDE FAİZİ ÖDENEN
KUPONLU VADELİ
MEVDUAT

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

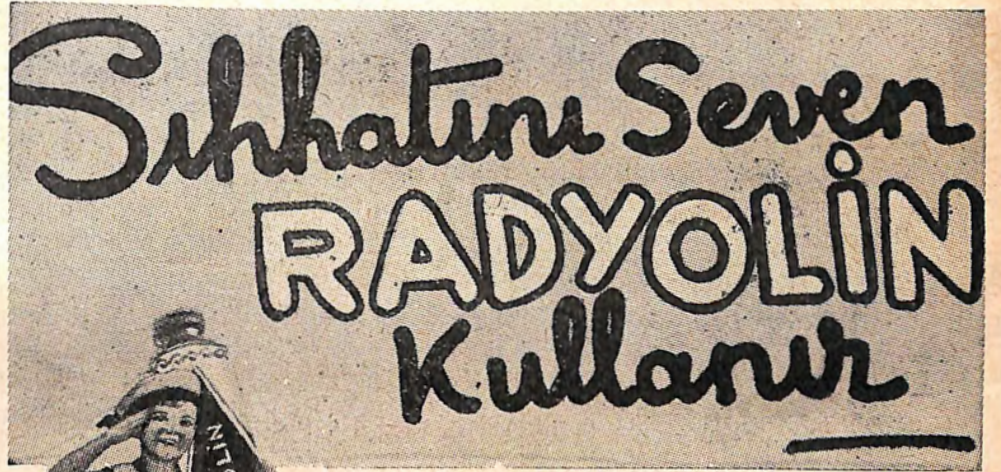
Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi

Telefon: 43413

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü

Yusuf Ziya

KENAN Basımevi ve Klîşe Fabrikası

Diş Doktoru diyor ki :

«İyi bir diş macununda, diş etlerine muzır tesirleri olmıyan antiseptik bir madde bulunmalıdır. Asıl temizleyici madde, mineleri sıyırmıyacak şekilde hazırlanmış olmalıdır. İçinde hamız olmadıktan başka ağızdaki hamızları da temizlemek üzere kalevî maddeler ihtiva etmeli ve nihayet koku ve lezzeti nefis olmalıdır.»

İşte RADYOLİN budur !

(Sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra

RADYOLİN kullanınız.)

REKTA

BASUR MEMELERİ
VE HER TÜRLÜ İLTİHABLAR

NERVIN

UYKUSUZLUK
SİNİR AĞRILARI BAYGINLIK

"ERKEKLER NEZDİNDE

NASIL MUVAFFAK OLDUM?"

Güzelliğim Asrî Zamanın Bir Mucizesile % 50 Nisbetinde Artmıştır.

Cildim hemen yarı ölmüş bir halde idi. Bu-
ruşmuş, solmuş ve ihtiyarlamıştı. Maamafih ka-
rakterim henüz gençti. Dansı seviyordum, fakat
hiç kimse beni dansa davet etmiyordu. Bugünün
erkekleri, gençliği arıyorlar. Nihayet bir cild
mütehassısı ile istişare ettim. Dedi ki: Cildinizin
«Biocel» i - cildi terü taze tutan kıymetli cevhe-
ri - azalmıştır. Fen, son zamanlarda «Biocel» i genç
hayvanlarda gizlenmiş cild hüceyrelerinden istih-
sal çaresini bulmağa muvaffak olmuştur. Tıpkı
cildinizin «Biocel» i gibidir. Bu cevher, şimdi cil-
dinizi beslemek ve gençleştirmek için matlup nis-
bet dairesinde Tokalon kreminin terkinde mevcut-
tuttur. Vakit kaybetmeden bunu tecrübe ettim
ve resimlerde görüldüğü gibi memnuniyetbahş ne-
ticeler elde ettim. Sonra, bir mıknaşın çeliği cez-
bettığı gibi cilde son derece yapışma hassasını ve-
ren hususî ve kıymetli maddeleri ihtiva eden ye-
ni ve gayet ince bir pudra kullandım. Hemen he-

men gayri mer'î olup sudan, yağmurdan ve tagayyüratı havaiyeden kat'iyen müteessir olmadığı için banyonu-
zu alırken veya sıcak bir salonda dans ederek terleseniz bile yüzünüzde sabit kalır. Bu yeni pudranın şayanı
hayret ve orijinal renkleri vardır. Bu cazip keşif pek büyük ve malî fedakârlıklarla Tokalon müessesesi tara-
fından temin edilmiştir ve Tokalon pudrasına karıştırılmıştır. Her yerde Tokalon krem ve pudrasını arayınız.

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

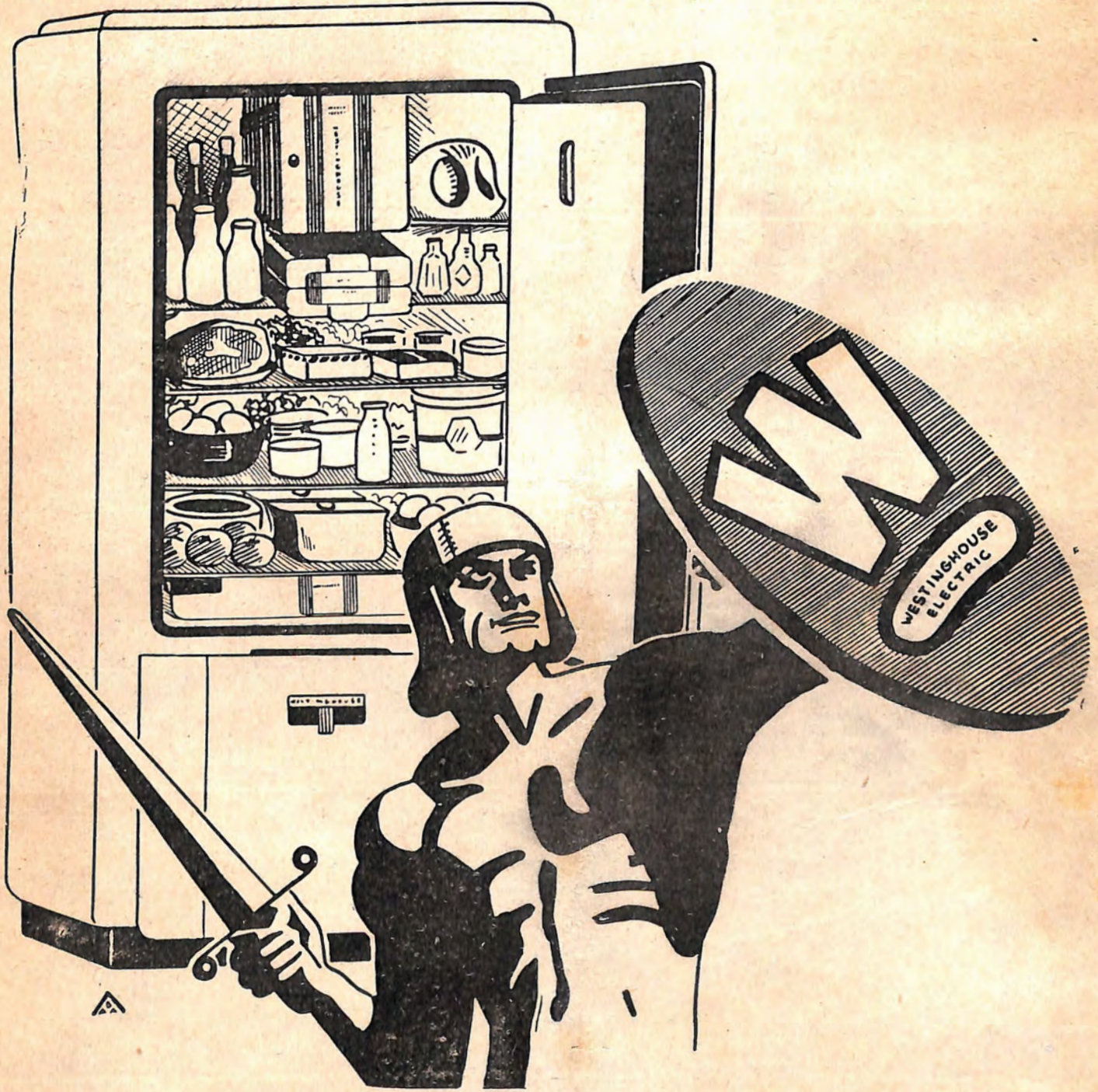
Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek te-
bessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun
için de gayet antiseptik ve güzel kokulu
meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kulla-
nınız. Pasteur'ün tettebbüatı esasına tevfikân
istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu

diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel
bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını
muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle
başlıca parfümörlerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde
Parfümörilerde satılır.

*Yiyeceklerinizi daima taze
saklıyan sıhhatinizin kalkanı*

Westinghouse

Buz dolabıdır

Türkiye Umum Müessilliği:

HELİOS Müessesatı, Galata İstanbul (P. K. 1400)